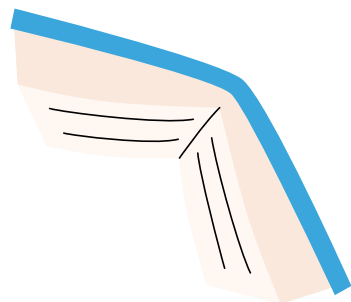
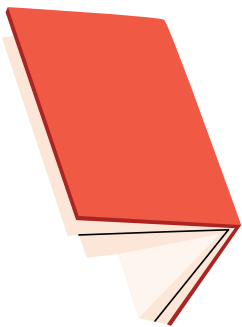

Llegim? Estellés?

Selecció de poemes de
Vicent Andrés Estellés

Apartament de novembre

III

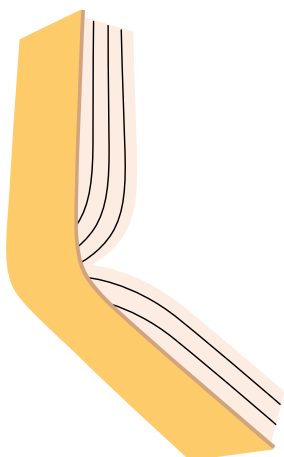
La mar arriba vora el llit, o ho pense.
Vaig navegant per una mar alterna,
en soledat i fastuós vaixell,
vestit de pobre.

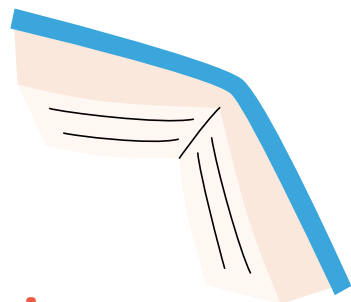
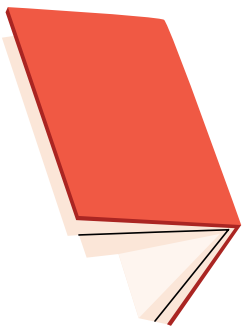
Com condemnat a soledat, espere.
Les mans creuades sobre el ventre, espere
ser engolít, ser assumit pel mar,
per les tenebres.

Mire i no veig. Tot és fosc, és nit.
Dones, adéu; adéu, amics, companys.
Ha d'engolir-me la balena negra,
la mar, insomne.

Recorde uns versos que voldria escriure,
altres que esperen una mà darrera.
Flote en la nit i la tenebra. Creix
la mar invicta.

De Balanç de mar. Obra completa 4
Edicions Tres i Quatre
València, 1978

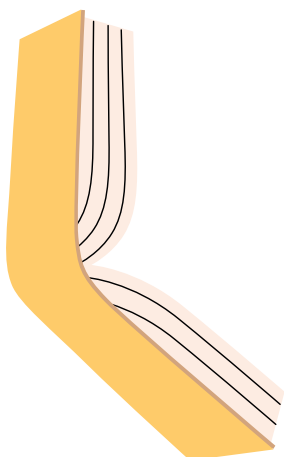

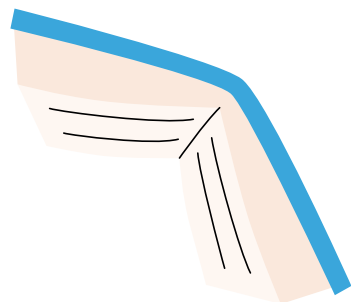
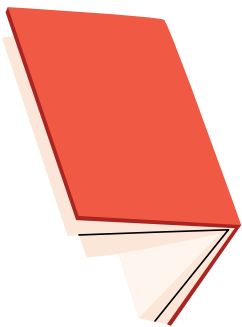
Quan em deixen al cementeri i tots se n'hagen anat

a Joan Triadú

Hi haurà més soledat aleshores encara,
car tots se n'aniran a fer les seues coses,
i jo em trobaré sol definitivament,
impossibilitat, completament inerme.
On seran els amics? Jo sentiré el desig
de plorar, i diré -potser- "Mare..." en veu baixa.
El record dels amics, del llum damunt la taula,
el conyac, les converses que mai no s'acabaven,
el crepuscle polsós que puja a les finestres
encenent aquell llum d'aigua dels quatre grans;
els records i el desig pueril de plorar.
On seran els amics? I jo els recordaré,
cadascú pel seu nom i per les seues coses,
mentre vinga la nit, aquella nit primera
de mort al cementari, de mort sense remei.
Quan arribe la nit ¿m'hauré mort ja del tot?
(Perdoneu la insistència: seré lliure aleshores?)

De *Les homilies d'Organyà. Obra completa 6*
Edicions Tres i Quatre
València, 1981

El gran foc dels garbons

95

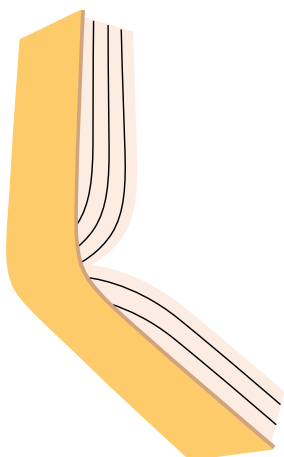
Et preparaves per a ben morir.
Ningú no t'enganyava: allò era un càncer.
Et tallaren un pit, el pit esquerre.
En retornar a casa, sense el pit,

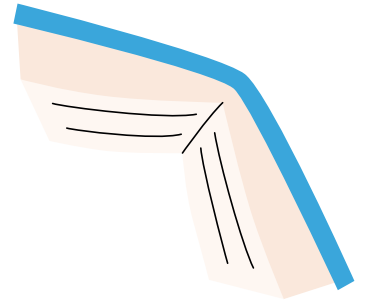
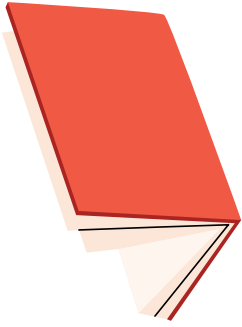
potser plorares en la intimitat.
Ho endevinem o ho suposem: només.
Et preparaves per a ben morir.
Fores alegre per a tots, i fores

la confiança, i fores l'esperança.
Vivaç, tingueres la paraula amable;
i d'una rescatada gentilesa

alegraves els dies i les teles,
el *rouge* discret i franca la colònia.
I àvidament olies una rosa.

De Recomane tenebres. Obra completa 1
Edicions Tres i Quatre
València, 1972

Cant temporal

I

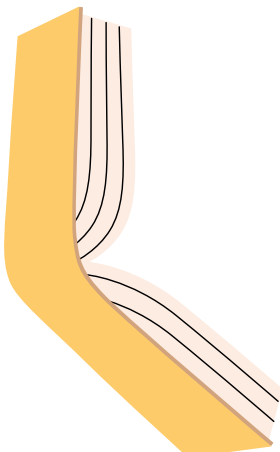
Fragment inicial

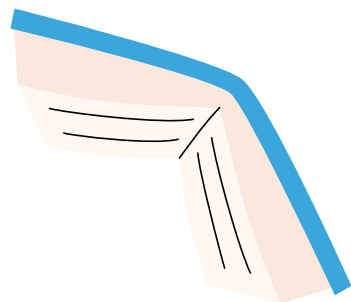
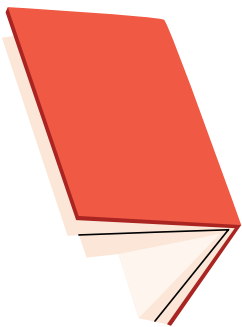
Exiliat En soledat visc i passe els meus jorns
i no sé res, car no m'ho assabenten,
al meu racó de solitari origen,
exiliat de la realitat,
o condemnat per molt cruel sentència
que haurà dictat un tribunal remot,
o bé escopit, car tot això pot ésser.

Ho ignore Ignore el pas ritual de les hores:
tot ignore quan és de nit o de dia,
al meu racó de solitari origen.
Ningú m'ho diu i consulte el rellotge
inúltiment, amb un gest maquinal,
com qui, guiat per un antic costum,
mira només l'habitual esfera,
i mai no sap si és de dia o de nit.
Després me'n vaig, i sé que vaig enlloc.

...

De Cant temporal. Obra completa 5
Edicions Tres i Quatre
València, 1980

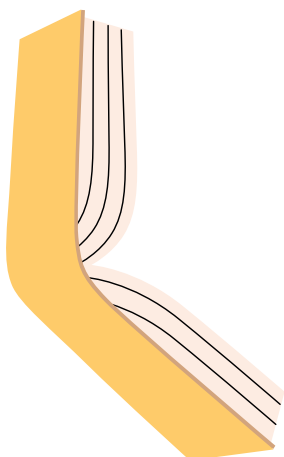

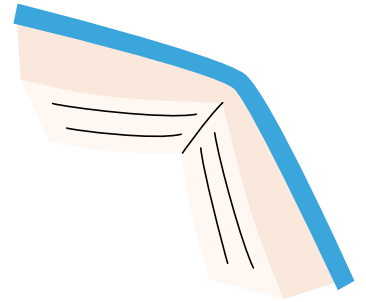
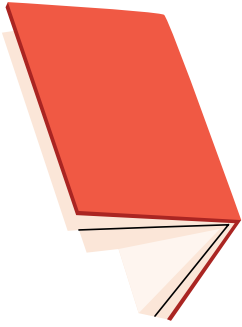

Senyals

obscur el camí
intentava encara
arribar, hi havia
molta vigilància
i també hi havia
en alguna banda
remota no sé
algú que esperava
no sé què de mi.
vaig seguir encara
per la nit a més
nit obscura amarga.
per si em preguntaven
busque a la butxaca
uns papers o cendra
cosa necessària.
em toque l'arrap
antic d'una ràbia.

De *Les pedres de l'àmfora*. Obra completa 2
Edicions Tres i Quatre
València, 1974

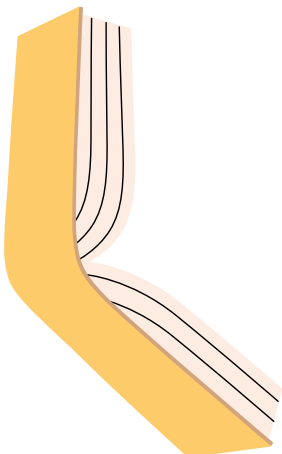

Sonata d'isabel

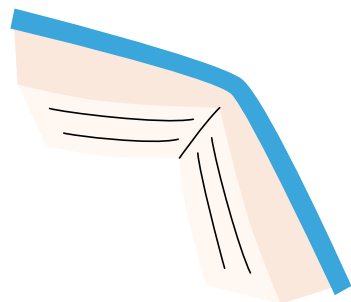
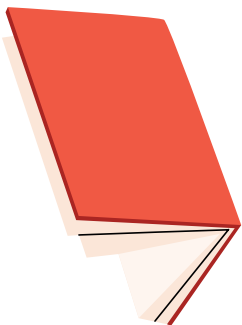
Fragment inicial

He aixecat, mentre escrivia, el cap
i amb ulls cansats de la cal·ligrafia
he vist enllà, damunt d'una tauleta
que hi ha al racó del nostre menjador,
entre papers i llibres que m'estime,
com un ocell de ritme popular,
com un gresol, una fotografia
de fa mil anys o de fa quatre dies:
tu i jo, Isabel, feliços d'un amor,
i més enllà les Sitges del meu poble.
La veig sovint i et recorde moltíssim,
el cos esvelt, com un cànter de Nàquera
i un breu ocell de tristesa als teus ulls.
M'ha ajudat molt, de nit, mentre escrivia
entre papers i fortuïtes síl·labes.
Com qui, a la nit, intenta orientar-se
amb les mans, amb ulls, i jo t'evoque i et mire
aquell instant de l'any 48.
Tu vares fer que cregués altre cop
i m'has donat la teua companyia,
el teu discret silenci, el teu ajut.
Aquesta nit t'he mirat novament.
Et tinc i et veig com et veié el meu cor
el dia aquell de la fotografia.

...

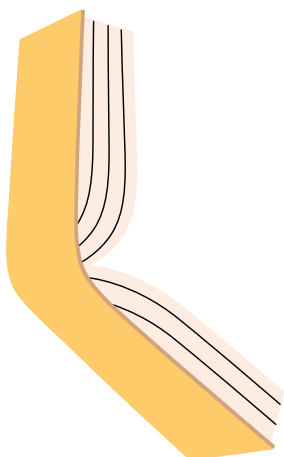

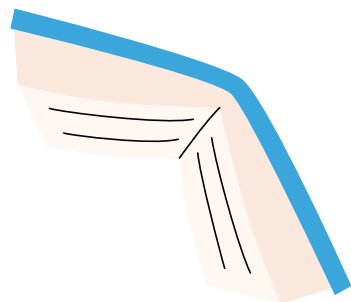
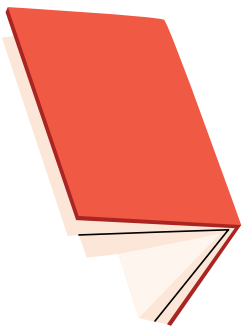
De *Sonata d'Isabel*. Obra completa 10
Edicions Tres i Quatre
València, 1990

Torna el mal temps, que desfà les collites
i fa malbé tot l'esforç, llarg, d'un any.
Els camps d'arròs perillen amb la pedra.
El llaurador mira el cel, negre, i calla,
acostuma, d'antic, a la negror,
i jo mateix, en el meu trist afer,
percep un temps amargament sinistre:
sent arribar el canvi brusc i brut.
Pero, aquest temps, haurà de durar poc
i tornaran a florir les collites,
si és que han deixat de florir a la fosca,
i durarà tant com dure una vida,
bella i febril, destinada a més vida.
No ho sabré dir; però n'estic ben cert.

Destat d'excepció
Edicions de la Guerra
València, 1991

El gran foc dels garbons

66

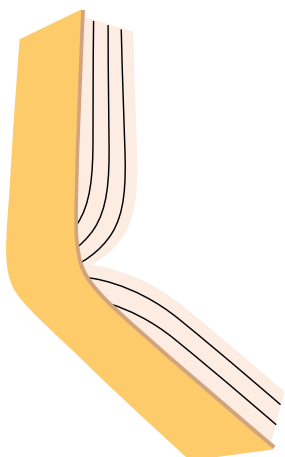
Exiliat, assenyalat, escrius,
aquesta tarda de diumenge, en un
racó del teu país. Veus el país.
Creus en el teu país. Acaricies

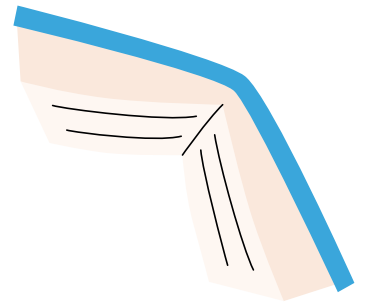
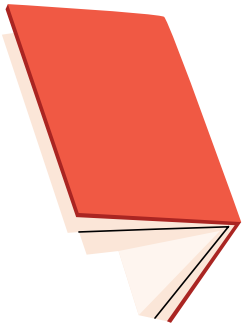
a la butxaca unes paraules, ous
el seu dolgut metall antic. Escrius.
Exiliat, adelerat, ja ho saps,
et diuen bord des de la seua trona.

Tenen por. Tenen por. Sols tenen por.
Amuntegaven les precaucions;
demanaven, urgent, una acció.

De tanta por tenien tanta pressa.
Els veus fer i desfer. Calles, escrius.
Tu tens tot el futur a la butxaca.

De Recomane tenebres. Obra completa 1
Edicions Tres i Quatre
València, 1972

A Mahalta

1

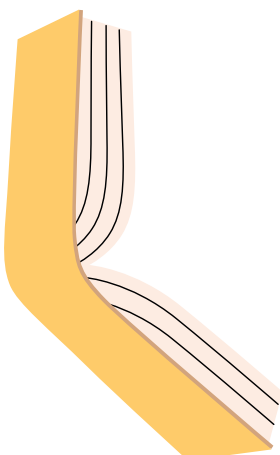
Avui entre a la velledat,
sense dignitat, sense pressa.
Com per una amarga finesa
m'has retornat tot un passat

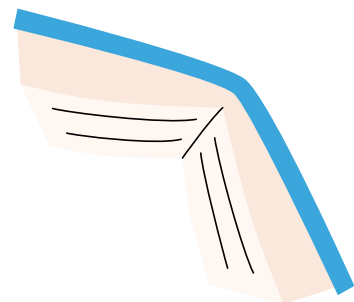
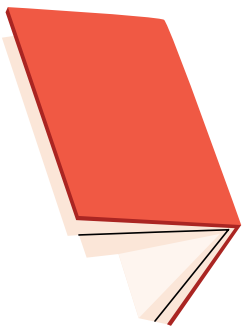
de fracassos, de soledat,
que m'han tingut la vida opresa,
aquesta fosca vida empesa
per un vent sempre revoltat.

Es poden dir, amb gran dolcesa,
mots d'una extrema crueltat.
L'amarga lliçó tinc apresada
que al llarg dels anys m'han reiterat.

Per a ningú mai no he existit.
No mereixeré ni l'oblit.

De Versos per a Jackeley. Obra completa 7
Edicions Tres i Quatre
València, 1982

Cançó de l'home parat en un cantó

Fragments

Parat en aquell cantó,
un cantó de la ciutat,
parat al cap del carrer,
ell era un home parat.

No sabia d'on venia
i no tenia on anar,
i en arribar al cantó
en el cantó es va quedar.

...

Passaven infants i dones
que tornaven del mercat,
i l'ho no s'hi movia
perquè era un home parat.

...

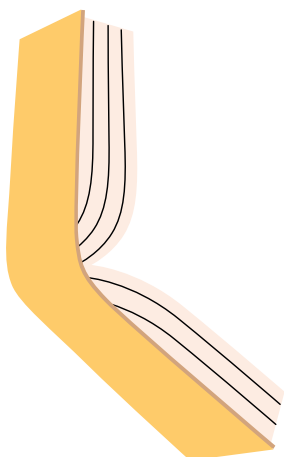
Si de vegades plorava
ningú no el veia plorar.
Ningú res no li advertia,
ni veia l'home parat.

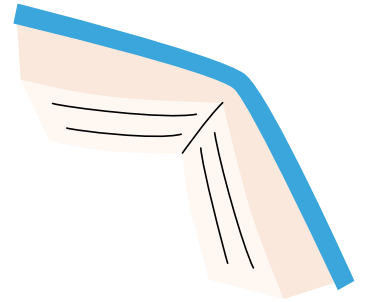
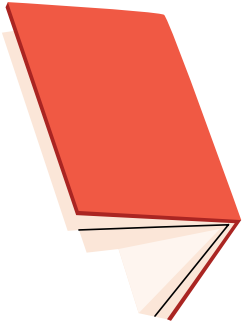
...

Algú va asissar l'alcalde,
i l'alcalde, un «concejal»,
i el «concejal», els qui duïen
la grua municipal.

Com qui lleva un
monument
d'un carrer de la ciutat,
varen endur-se una nit
l'home, l'home parat.

D'Balanç de mar. Obra completa 4
Edicions Tres i Quatre
València, 1978

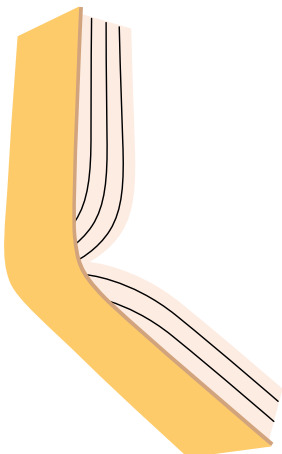
L'ofici de demà

1

Agafaria una guitarra
i cantaria en un cató
i demanaria una almoina
per l'amor de Déu, senyoreta,
i em compraria un tros de pa,
me'l menjaria a poc a poc
en un jardí, mirant els arbres,
la velocitat dels tramvies,
el gran amor de les parelles,
i deixaria el tros de pa
en una banc o en una finestra
i agafaria la guitarra
i altra vegada cantaria
per l'amor de Déu, senyoreta.

Hiu ha dies que un es posa tendre.

De *La lluna de colors. Obra completa 9*
Edicions Tres i Quatre
València, 1986

Llegim? Estellés!

Campanya organitzada per:

Amb la col·laboració de:

